

Ajuntament d'Igualada

Escola Mpal. Música
Conservatori Grau Mitjà
Mestre J. Just i Bertran

ORQUESTRA SIMFÒNICA SEGLE XXI

«El romanticisme alemany»

**Dissabte, 14 d'abril de 2001
Teatre Cercle Mercantil d'Igualada**

Jordi Mora

Estudia direcció coral amb E. Ribó al Conservatori Superior de Barcelona.

A Alemanya es gradua a la Hochschule für Musik de Würzburg com a oboïsta amb K. Hausmann. És integrant de la Würzburger Bach-Orchester. Becat per l'estat de Baviera es llicencia en Musicologia, Filosofia i Indologia a la Universitat de Múnic, amb la tesi sobre «Problemes d'instrumentació en l'obra simfònica de Beethoven». Estudia direcció orquestral amb Sergiu Celibidache, classes magistrals i cursos de direcció a la Universitat de Mainz i Trier, Londres, Múnic i Stuttgart.

A Múnic ha estat director titular de la Münchner Camerata, com també de la Münchner Jugendorchester i de la Gautinger Symphonieorchester. Convidat per dirigir a Alemanya, l'Estat espanyol, França, els EUA, Rússia, Romania, Grècia i Amèrica del Sud, al capdavant d'orquestrades com la Filharmònica de Múnic, l'OBC, l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, la Filharmònica de Minsk, l'Orquestra de la RTV de Grècia, la Sinfonietta d'Amiens, l'Orq. Sinfònica de Castilla y León, entre altres. Imparteix cursos d'interpretació i de direcció tant a Espanya com a l'estranger. Actualment és director i professor de pràctica orquestral de l'Orquestra de Cambra de Vic i de l'Orquestra del Conservatori d'Igualada, així com professor a l'Escola de Música de Barcelona.

Ha estat director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès i de l'Orquestra Nacional de Grècia. Actualment és el director de l'Orquestra Simfònica Segle XXI i de la Bruckner Akademie Orchester a Múnic.

Jose Mor

Neix a Godella, València, el 1976. Estudia a València on obté el títol superior de violoncel. Entre 1992 i 1998 estudia amb Lluís Claret i actualment estudia amb Charles Tunnell a Londres.

Ha estat membre de l'Orquesta de Juventudes Musicales i de la Joven Orquesta Nacional de España, ambdues en qualitat de primer violoncel.

El 1995 reb el 1r premi de la VIII edició del Concurs Germans Claret; el 1998, el 1r premi de corda del Concurso Permanente de Jóvenes Intérpretes de Juventudes Musicales de España; l'any 2000, el 1r premi del IV Concurs Ciutat de Xàtiva. El gener de 2001 actua com a solista del Concert per a violoncel i orquestra d'Enric Casals amb la J.O.N.D.E.

Jose Mor és l'assistent de solista de violoncel de l'Orquesta de Barcelona i Nacional de Catalunya.

Orquestra Simfònica Segle XXI

L'Orquestra Simfònica Segle XXI es va crear l'any 1999 amb l'objectiu que estudiants i joves professionals del món de la música puguin ampliar i perfeccionar el seu repertori simfònic.

L'organització central d'aquesta orquestra és a càrrec de l'Escola de Música de Vic i el Conservatori d'Igualada. Els instrumentistes base són els membres de les orquestres base d'ambdós centres. L'Orquestra de Cambra de Vic i l'Orquestra del Conservatori d'Igualada. Jordi Mora és el director i professor de pràctica orquestral de totes dues orquestres i, alhora, el director titular de l'Orquestra Simfònica Segle XXI.

La forma metòdica i vivencial del treball orquestral que es fa, l'alt interès del repertori per treballar, conjuntament amb el bon resultat dels concerts, fan d'aquesta orquestra una plataforma ideal per a estudiants i joves professionals de la música, tant d'arreu de Catalunya com de fora del país, que vulguin obtenir un enriquiment musical i pedagògic. Una part essencial del projecte és fer, en les estades d'estiu de 1999 al 2006, la integral de les simfonies de Beethoven en ordre cronològic.

Cal assenyalar el remarcable esforç que aquests dos centres d'ensenyament realitzen per fer aquesta important contribució a la cultura orquestral i musical del nostre país.

Assistent de corda: Albert Prat

Assistent de vent: Albert Mora

«El romanticisme alemany»

I

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-1847)

Obertura de «Les Hèbrides»

La Gruta del Fingal, op. 26

Robert Schumann (1810-1856)

Concert per a violoncel i orquestra en la menor, op. 129

Nicht zu schnell (no massa ràpid)

Langsam (lent)

Sehr lebhaft (molt viu)

Violoncel solista: Jose Mor

II

Johannes Brahms (1833-1897)

Serenade n. 1 en Re Major, op. 11

Allegro molto

Scherzo (Allegro non troppo)

Adagio non troppo

Menuetto I, Menuetto II

Scherzo (Allegro)

Rondo (Allegro)

Orquestra Simfònica Segle XXI

Director: Jordi Mora

Les obres que avui sentirem s'inscriuen en el marc del primer romanticisme alemany, dins el qual destaquem tres dels màxims exponents. La primera obra, l'*Obertura «Les Hèbrides»* de Mendelssohn, neix arran d'un viatge del compositor pel nord d'Escòcia l'estiu de 1829. La impressió que li causaren aquestes illes i, en especial, la gruta gegantina del Fingal situada a l'illa de Staffa, impulsaren al jove Mendelssohn a escriure un poema simfònic que plasmes el seu record. El poema evoca el moviment a voltes calmat, a voltes impetuós de les onades i dels vents que caracteritzen la zona, en una bonica mescla de ficció i realitat. De fons, una harmonia líquida amb un gran poder suggestiu acompanya els dos temes principals en la seva progressiva transformació.

El *Concert per a violoncel i orquestra en la menor* de Schumann (1850) és, en canvi, una obra de maduresa, tot i que sembla que fou de creació rapidíssima (2 setmanes). Sovint ha estat catalogada de poc virtuosística, sobretot pel fet que Schumann trenca amb l'esquema clàssic de concert i encadena les tres parts sense interrupció, afavorint una gran llibertat del discurs musical i ometent l'habitual cadenza de lluïment al final del primer moviment. El resultat és una obra de caràcter intimista amb una gran expressivitat en el moviment lent, expressivitat equiparable a la del seu famós concert de piano.

La *Serenata núm. 1* de Brahms, escrita als 25 anys, és una obra molt més desconeguda que les anteriors. Concebuda originàriament per un conjunt de cambra (octet o nonet), hi trobem al·lusions a temes populars, ritmes sincopats i un fraseig dilatat molt típic de Brahms. Cal destacar la part dedicada al vent encapçalada pels clarinets i les trompes.

El pes de les darreres simfonies de Beethoven era tal que el compositor creia difícil igualar-les, motiu que el féu decantar per escriure primer una serenata; la primera simfonia no es materialitzarà fins catorze anys més tard.

Núria Ayats i Arcadi Prat